

Politiewerk vraagt om een mannelijke cultuur'

Marcel Haenen 23 februari 2017

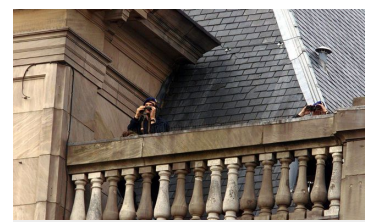
Liesbeth Huyzer Net nu een Marokkaans-Nederlandse agent van corruptie wordt verdacht, gaat Liesbeth Huyzer zich bezighouden met het diversiteitsbeleid van de politie. „We hebben ook corrupte autochtone agenten.”

Ze is het gewend. Als buitenstaander in een vreemde omgeving een plekje veroveren. Zo was het al toen Liesbeth Huyzer (55) in de jaren zestig in een gereformeerd gezin in Breda opgroeide tussen vrijwel allemaal katholieke Brabanders. In 2005 had ze een bijna identieke ervaring toen de in Groningen afgestudeerde juriste na een ambtelijke carrière bij de ministeries van Landbouw en Binnenlandse Zaken op verzoek van de toenmalige hoofdcommissaris Bernard Welten – een katholieke bakkerszoon uit Breda – overstapte naar de korpsleiding van de politie in Amsterdam. Een zij-instromer die meteen een plek krijgt in de ‘raad van bestuur’ van het grootste korps van het land, dat was nog nooit vertoond.

En nu maakt de vrouw, sinds 2013 politiechef van de eenheid Noord-Holland, wederom een unieke carrièrestap. Hoofdcommissaris Huyzer treedt per 1 maart toe tot de korpsleiding van de Nationale Politie. Ze wordt de belangrijkste blauwe vrouw van Nederland. Bij de politietop hebben ze grote verwachtingen van de eigenzinnige ‘buitenstaander’. Zelf zegt Huyzer dat ze door haar gereformeerde opvoeding wel iets heeft van „een schooljuffrouw”. Ze beschikt over „een hoog arbeidsethos: ik ben wel een beetje streng”.

‘Ik werd blauw geverfd’

Op het hoofdbureau van politie in Haarlem laat een ontspannen Huyzer zich interviewen zonder de, bij de politie gebruikelijke, woordvoerder aan haar zijde. Ze draagt een witte jurk maar verzekert dat ze doorgaans wel in politie-uniform op haar werk verschijnt. Huyzer heeft nooit als agent op straat gewerkt. In Amsterdam kreeg ze wel trainingen in de uitoefening van executieve politietaken. „Ik werd blauw geverfd.” Ze leerde aanhouden, werd geschoold in zelfverdediging en kreeg uitvoerig schietles. In 2006 deed Huyzer met de platte pet dienst toen supportersgroepen van Ajax en Feyenoord uit elkaar moesten worden gehouden. „Doodeng”, vond ze de agressie die ze zag. „Je voelde de grond trillen.”

Ze werd in 2005 gevraagd in Amsterdam te komen werken omdat dit korps „nogal geïsoleerd” opereerde. „Je had het Amsterdamse politiekorps en de rest van Nederland. De verbindingen met andere korpsen en met de gemeente en Openbaar Ministerie waren niet goed. Door te werken aan het opstellen van een gezamenlijk veiligheidsplan zijn de verhoudingen verbeterd en is de noodzakelijke cultuurverandering gerealiseerd.”

Huyzer spreekt van „een zware tijd” in Amsterdam. „Er waren daar alleen maar leidinggevendenden die vanaf hun achttiende al bij het korps Amsterdam werkten. Er was al honderd jaar een gesloten cultuur van vriendengroepen. De leiders werden rondgepompt naar dezelfde functies.” Huyzer schetst het beeld van een herensociëteit. „Het managementteam vergaderde jaarlijks in het verste puntje van het oosten van het land in een veel te duur hotel. Er moesten dingen veranderen: meer openheid en transparantie, meer tegenspraak. Als je in Amsterdam destijds te kennen gaf dat je als leidinggevende

misschien ook iets kon leren bij het korps in Rotterdam dan kon je je carrière wel vergeten.”

‘De politie moet verschillen omarmen’

In de nationale korpsleiding zal Huyzer zich nadrukkelijk gaan bezig houden met een van de belangrijkste hedendaagse thema’s bij de politie: het diversiteitsbeleid. Ze spreekt van „een missie”. Het ‘witte’ overwegend mannelijke politieapparaat moet meer een afspiegeling vormen van de multiculturele maatschappij. „Dat is erg belangrijk. Er moeten meer agenten komen van buitenlandse komaf, meer hoger opgeleide medewerkers, meer vrouwen en ook andersgeaardheid moet geen probleem zijn. De politie moet verschillen omarmen. We kunnen de buitenwereld pas echt neutraal tegemoet treden als we van binnen divers zijn.”